

Når bølgerne ruller, så hvisker stranden

Joan Schmidt

PRØVESIDER

Eventyrakademiets serie

Andre titler af samme forfatter:

Drys fra himlen til mit jeg, en digtsamling, 2013
Fortæl med held, 2015 (Eventyrsamling)

Eventyrakademiets serie

Når bølgerne ruller, så hvisker stranden, 2015
Vaffelrådet sprang, og prinserne sang, 2014
Med ruder i vingerne dansede de luftballet, 2014
De ruller en fest i Marieprovinsen, og får halve valnødder i familien, 2015
Så syng da, om så himlene falder ned, 2014
Da grøntsagerne blev skarpe i stilken, 2015
Operakatten og den skønne Li Miauv spenderer sushi, 2015

Af Joan Schmidt

Når bølgerne ruller, så hvisker stranden

2015

Når bølgerne ruller, så hvisker stranden

Copyright © Joan Schmidt 2015

1. udgave, 1. oplag
Samtidigt udgivet som e-bog.

ISBN 9 788771 458350
Printed in Germany in 2015

For nærmere omtale se: www.fortælling.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Ifølge gældende dansk lov om ophavsret er mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf alene tilladt med forfatterens tilladelse.

Forlag: Books on Demand GmbH, København, Danmark,
Tryk: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Tyskland.
Books on Demand GmbH
Østergade 1, 2. sal
DK-1100 København K

Tlf.: 8088 5762 (gratis servicenummer)
+45 3337 8777 (international og fra mobil)

Fax: 8088 5763

www.bod.dk

info@bod.dk

Når bølgerne ruller, så hvisker stranden

Når bølgerne ruller, så hvisker stranden

Der sad en lille pige i strandkanten lige der, hvor bølgerne møder strandens sand. Vandet rullede ind over hendes fødder. Lidt køligt men solen var varm. Hun sad og savnede sin far en smule. Han var kørt fra sommerhuset om morgenen for at møde sin søster i byen. Faster Ja-Ja. Hun kunne godt være ret sej af en voksen at være. For eksempel så var hun med på at snyde med flæskesværene juleaften. Hendes mormor sagde, at når man fik en skive flæskesteg, så hørte der en svær eller måske to til, og hvis man ville have en til, så hørte der en skive flæskesteg til. Men så mange skiver kød kan man jo ikke spise, når man ikke engang er 5 år endnu. Så hvis hendes mormor skal bestemme, så får man næsten ingen flæskesvære, selvom det er juleaften. Men så skal man bare sætte sig ved siden af sin faster, der selv siger, at hun er en ren svindler med flæskesvære. Når hun steger flæskesteg, så steger hun ligeså mange ekstra svære, som der er på stegen. Så behøver man faktisk slet ikke at spise kød. Man kan bare spise svære med smørristede dadler, for det laver hun altid i stedet for brune kartofler. Dem kan hun nemlig ikke finde ud af at lave. Det siger hun selv. Det var på den måde, hun var kommet til at hedde faster Ja-Ja. Når de kedelige voksne sagde nej, så sagde hun nemlig ja. Så hvorfor ikke bare sige faster Ja-Ja. Det kunne man godt blive enig med faster Ja-Ja om, men så syntes hun altså også, at Filippa det var et alt for langt navn. Vi kalder dig Flip, sagde faster Ja-Ja, men det var Filippa ikke helt sikker på, at hendes mor og

far ville synes om. De havde jo valgt hendes rigtige navn. Og hun syntes også selv, det var ret pænt. Lad os svindle med det, havde hendes faster Ja-Ja sagt. Så nu svindlede de både med flæskesværerne og navnene. Men så skal der altså heller ikke svindles med mere, sagde hendes far. Og det havde både Flip og faster Ja-Ja sagt ja ja til. Og kan man så regne med det, spurgte hendes mor. Ja ja sagde de så igen, og så grinede de, for man kan jo altid svindle ting tilbage igen, hvis hun nu for eksempel gerne ville hedde Filippa i morgen. Det sagde hendes faster Ja-Ja selv. Det eneste man ikke må svindle med er selve livet, for det kan ikke svindles tilbage. Det sagde hendes faster Ja-Ja også. Flip var ikke helt sikker på, hvordan man svindler flæskesværer tilbage på stykkerne med steg, når først man har spist dem, men pyt nu med det. Hendes far var også kørt fra sommerhuset i går, for at se faster Ja-Ja inde i byen. De skulle vist noget meget vigtigt, men de havde haft tid til at køre hen til hendes mors bedste bager og hente byens dejligste lagkage og luksus-sandwich. Det havde hendes far og faster Ja-Ja siddet og spist i haven derhjemme, imedens de talte om det, der var så vigtigt. Det havde hendes far selv sagt, da han kom tilbage til sommerhuset. Han sagde også, at han havde nået at vande blomster. Sikke da et held for ellers var hendes mor blevet helt for bekymret.

Faster Ja-Jas sten med en million i familie råber efter Flip

Lige nu sad Flip og ventede på sin far på stranden netop der, hvor bølgerne ruller ind over sandet. De skulle spise aftensmad på stranden, og se solen gå ned bagved vandet. Gad vide hvem der boede helt derude, tænkte Flip. Tænk hvis man kunne komme på besøg, lige når himlen var helt rosa og havet sart blå. Det kunne se lækkert ud, især hvis man så selv kunne have rosa dragt og blå sommersko på. Hun sad og så på sandormene. De havde lavet mønstre i sandet. Faster Ja-Ja havde fortalt, at da hun var lige så gammel som Flip, ville

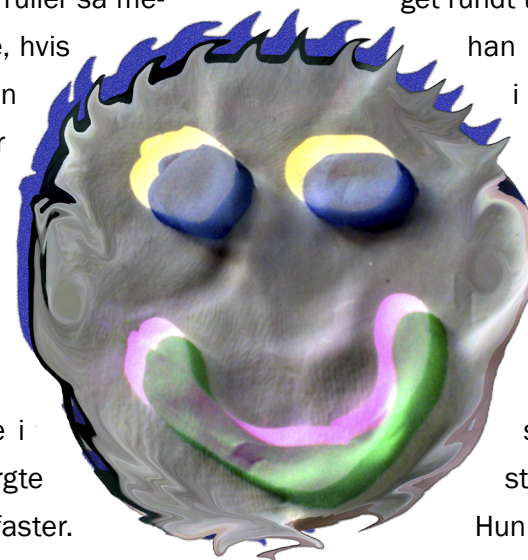
hun næsten ikke gå i vandet, fordi hun syntes, det var ulækkert at træde på alle de orm; men så havde hendes far fortalt hende, at ormene ligger meget længere nede. Dem skal der mindst en regnspove med sit lange næb til at få fat på. Ormemønsteret er ikke andet end det sand, ormen har slugt. Den sluger vand, sand og det hele for at få fat på de plankton, der er i vandet. Det bliver selvfølgelig for meget, selv for en sandorm. Den prutter sandet ud igen, og så laver det mønstre på stranden. Det kan være ret farligt at prutte sand ud. For når ormen gør det, kommer bagenden op til overfladen af havbunden. I den situation kan det godt ske, at en sulten fladfisk, der ligger og kvabber rundt på bunden, tager sig en bid. Men det er sandormen fuldstændig ligeglad med. Den venter bare på, at der vokser en ny ende ud. Hver gang der kom en bølge, var der sandorm, der blev skyllet væk. Flip var næsten vis på, at de hviskede 'vi ses, ha' det godt så længe'. Men det er jo sludder. Det ville hendes mor helt sikkert sige. Snart ville der ikke være ret mange tilbage, for tidevandet rykkede længere og længere op. Sådan var det hver dag. Flip kendte godt det der med tidevandet. Flod og ebbe hed det. Det sagde hendes morfar.

'Og jeg kender udmærket godt dig,' var der pludselig en, der sagde. 'Du hedder Flip,' lød det så igen. 'Ryk dig lidt, så du kan se mig'. Hun rykkede lidt, men der var ikke nogen at se. 'Jamen, kan du da ikke se, at jeg sidder lige her og kigger på dig?' Det var en ganske lille stemme, der sagde noget. Ikke meget mere end en lille varm hvisken, som var det vinden, der bar stemmer med sig. Men det var altså ikke vinden, for der var næsten ikke

nogen. Sådan en dag som i dag ville hendes far slet ikke kunne kitesurfe. Det var han ellers helt vild med. Hun fik øje på en lille rund sten, der lignede en smiley. 'Hej, nu ser du lige på mig'. Munden gik op og ned på den lille smiley. 'Hej' sagde Flip. Hun vidste ikke helt, hvad hun ellers skulle sige. 'Sten kan ikke tale,' sagde hun så. 'Nå, hvad kalder du så det, jeg gør,' kom det fra den lille smiley-sten. 'Er du ikke nærmest en hviske-sten?' spurgte Flip. Hun skulle nok lade være med at fortælle sin bror, at hun havde siddet og snakket med en sten nede på stranden, for så ville han bare sige til sin bedste ven, at hans søster var blevet helt tosset. 'Man kan måske godt sige, at jeg er en hviske-sten, der hviske-tisker med sin bedste ven' sagde stenen. 'Din bedste ven' sagde Flip forbavset, 'men jeg kender dig jo overhovedet ikke. Du kan ikke have ret mange venner, hvis jeg er din bedste.' Den lille sten så helt fiffig ud, og så sagde den: 'det skal du nu ikke være så sikker på. Jeg kender for eksempel din faster Ja-Ja. Og jeg har kendt hende længere, end du har.' Nu blev Flip forundret. Hun havde aldrig set den sten før, og så kendte den hendes familie. Det var jo umuligt. 'Nej, det er det slet ikke, for en sten kan huske meget meget langt tilbage. Og din faster har engang siddet på stranden et stykke længere nede og har talt med mig, ligesom du gør lige nu.' De sad lidt og så på hinanden. 'Må jeg godt spørge min faster Ja-Ja, om det er rigtigt, det du siger?' Nu kunne det blive spændende at se, om stenen blev flov over at lyve så meget. 'Det er ok. Gør bare det. Men så må du jo tage mig med hjem, når du går op i sommerhuset. For ellers får jeg aldrig at vide, hvad hun svarer.' 'Ok, så tager jeg dig med hjem, så kan vi også snakke sammen om aftenen, når jeg skal sove,' sagde Flip. 'Det vil da være rigtig hyggeligt, så kan du høre om alle mine fætre og kusiner.' 'Ja, måske,' sagde Flip, 'har du mange af dem?'. 'Ork ja,' sagde stenen 'millionvis. Vil du se et billede af en fætter og en faster?' Det ville Flip helt sikkert gerne. 'Min fætter Fest klæder sig tit ud som Kong Neptun, når han selv skal sige, hvad

han er. Han er en festabe. Der kan gå flere år imellem, at min faster ser ham. Det er fordi, han ruller så meget rundt til fester.' Sygt, ville hendes bror sige, hvis han hørte det. Sygt at have en million i familie. Og så en fætter-sten, der går til fest, tænkte Flip. Det må jo være bølgefest, eller hvad? tænkte hun så. Tænk hvis han blev sur, hvis hun sagde det højt. Pyt, han kunne jo ikke se, at hun sad og morede sig inde i sit hoved. 'Nå, hører du efter,' spurgte stenen 'for så er der også min finger-faster. Hun kan fange krabber, der kan stå på række og hilse på gæster, når min fætter holder fest. Du kan se hendes fingre på billedet. Du er meget stolt af sin slibning. Sådan en er der ikke mange sten, der har. Det siger hun selv.' Stenen så på flip, som så på hans billede i hans familie. De så sjove nærmest guld-det solen?' spurgte Flip. 'Din faster har holdt pause og støv i håret. Er så på hans billede ud i hans familie. Er te hun. 'Ja, det er nærmest guld-det vel,' sagde stenen og tænkte lidt. 'Nå, men din faster så mig på stranden, Ja-Ja hun glemte alt efter hende, fordi hele dengang jeg talte med familien stod og råbte efter hende, så hun

En lille pige med tæerne i strandkanten, der hvor bølgerne ruller ind, oplever eventyret, da hun rejser i tiden sammen med sin lille nye ven.

Det er en meget speciel ny ven, der har en million i familie. Den lille sten har koboltblå motorbriller og striber på kinderne fra sine mange ture til det, der er sket for længe siden. For den lille sten ved nemlig, hvordan stranden hvisker, når bølgerne ruller.

Sammen oplever de historien om sørøverne, der prøver at bjærge en skat, og de finder ud af, at sømændene ikke er historiens første pirater. Dem har Danmark haft temmelig mange af.

